

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Marec 2017

Číslo: III.

Milí priatelia, bratia a sestry,

mesiac marec je obyčajne prechodným mesiacom – zo zimy do jari. Tento mesiac je aj pôstnym mesiacom. Popol, ktorým nás kňaz označil na čele na začiatku pôstneho obdobia, je symbolom pomínutelnosti. Tak, ako kňaz nám hovorí: „Pamätaj človeče, že si prach a na prach sa obrátiš“. To, že tu nemáme trvalé miesto na tomto svete, každý z nás vie. A aby sme si hlbšie uvedomili, že sme tu len prechodne a že prejdeme skôr či neskôr z časnosti tohto života do večnosti, sme pozvaní v tomto svätópôstnom čase postaviť do centra pozornosti kríž a Ježiša Krista, ktorý nás vykúpil svojím krížom a zmŕtvychvstaním.

Rozjímať nad utrpením Pána, zdržať sa viac obľúbeného pokrmu a konať skutky dobročinnnej lásky - to je pre nás cesta k dobrému a užitočnému prežívaniu pôstneho obdobia. Zdržovať sa pokrmu kvôli štíhlej línii, je pekný motív, no pre kresťana trochu prislabý. Lebo my, ako veriaci kresťania katolíci zachovávame pôst z lásky k Pánu Ježišovi a pre úžitok svojej duše. Chceme tak robiť pokrok v našom duchovnom živote. A to nielen podľa slov, ako sme si na začiatku roka povedali: „V Novom roku do útoku“, ale aj: „Kofko sa zaprieš, o toľko pokročíš“. Termín pokrok je známy z obdobia socializmu, keď počas 40 - ročnej ateizácie vládlo tzv. budovateľské nadšenie. V mestách sa vybudovali mnohé sídliská a na nich paneláky. Zabúdalo sa však na budovanie kultúry duše. Mnohé deti neboli katechizované a dnes je to generácia, ktorá vychováva svoje vlastné deti. A to sú prevažne tie dve generácie, ktoré nám dnes v kostole chýbajú... Rodičia a deti. K tomu sa pripája aj táto chladná doba známa uponáhľaným spôsobom života, stresmi

a materializmom. Preto stálo by za to, urobiť si viac poriadku vo svojom živote. Nielen doma na stole a vo svojich papieroch, v skrini, v pivnici, či v špajze. Ale tiež aj vo svojej duši. Božie slovo nám ukazuje cestu, ako ísť ďalej. Posledné nedele pred pôstom sme čítali v evanjeliu z Ježišovej horskej reči. Kristova náuka nás má naplňovať a premieňať. Uverme jej naplno a skúsme urobiť aj v našom živote nejaký ten pokrok.

Váš duch. otec Milan

CIRKEV JE NAŠA MATKA, KTORÚ MILUJEME A POTREBUJEME

Ďalším, v poradí štvrtým cirkevným prikázáním, je: **uzatvárať manželstvo pred tvárou Cirkvi.**

Nedávno mi hovorí jeden spolubrat v kňazskej službe, pôsobiaci možno v tej najväčšej farnosti našej arcidiecézy: „Ešte je len február a máme nahlásených už vyše sto sobášov.“ Ani v menších farnostiach, vrátane tej našej, sa kňazi nenudia. Prichádzajú mladí, ktorí sa chcú v blízkej budúcnosti vziať a založiť si vlastnú rodinu. Môžeme ďakovať Pánu Bohu, že je to tak. Hoci vieme, ako veľmi pôsobia aj *sily temna* v rôznych podobách na mládež a namiesto krásy rodinného a manželského života, sa predkladá pôžitkárstvo a voľný štýl života bez záväzkov a zodpovednosti.

Ako postupovať keď sa dvaja snúbenci chcú vziať? Ako je zvykom, snúbenci sa prídu včas prihlásiť u kňaza farnosti, kde sa chcú zosobášiť. Má to byť aspoň tri mesiace pred sobášom. Kňaz ich oboznámi s prípravou a s potrebnými dokladmi a spíše sa zápisnica. Snúbenci neskôr predložia krstné listy, ak boli krstení mimo farnosti, kde sú sa vziať. Krstný list však nesmie byť starší ako tri mesiace. Ak ani jeden zo snúbencov, nemá trvalé bydlisko tam, kde sa chcú sobášiť, je treba ďalší doklad a ním je *licencia k sobášu*. Túto licenciu prinesie hociktorý zo snúbencov z miesta farnosti, kde býva /kde má trvalý pobyt/.

Štvrté cirkevné prikázanie zaväzuje pokrsteného kresťana katolíka uzatvárať manželstvo pred tvárou Cirkvi. To znamená pred katolíckym kňazom a dvoma svedkami /KKP 1108/. Dôstojným miestom na vyslúženie sviatosti manželstva býva obvykle farský alebo filiálny kostol /KKP 1118 §1/. Nie altánok v parku obkolesený krásnymi ružami, ani

nie nejaká zrúcanina hradu.

Ak je jeden zo snúbencov nepokrstený, manželstvo i vtedy, aby bolo platné, sa musí uzatvoriť kánonickou formou /pred kňazom a dvomi svedkami/, k čomu je nutné, aby bol vybavený k platnosti aj dišpenz od cirkevnej vrchnosti. Ak je jedna stránka iného vierovyznania /evanjelik, kalvín, baptista.../, je potrebný rovnako dišpenz od cirkevnej vrchnosti. V oboch takýchto prípadoch vo vyhlásení katolíckej stránky je zaviazanie sa k tomu, že všetky deti narodené z ich manželstva, budú v katolíckej viere pokrstené a vychovávané, čo dáva najavo svojim podpisom. A nekatolícka stránka svojim podpisom potvrdí, že je oboznámená zo záväzkom vyplývajúcim zo svedomia svojho nastávajúceho manželského partnera.

Ak manželstvo uzatvárajú dvaja nepokrstení, alebo nepokrstená stránka s nekatolíckou stránkou, /napr. evanjelikom/, alebo dve nekatolícke stránky /napr. evanjelik a evanjelička/, manželstvo je platné aj pred svetskou vrchnosťou, akou je starosta alebo primátor mesta je platné, nakoľko žiaden so snúbencov nie je viazaný kánonickou formou na základe KKP.

Z KATECHÉZY

Naše Vyznanie viery sa začína od Boha, lebo Boh je „prvý a... posledný“ /Iz 44, 6/, začiatok a koniec všetkého. Krédo sa začína od Boha *Otca*, lebo Otec je prvá božská osoba Najsvätejšej Trojice. Naš symbol viery sa začína stvorením neba a zeme, lebo stvorenie je začiatok a základ všetkých božích diel /KKC 198/.

Preto sa bude zaoberať úvodným článkom vyznania viery, ktorým je viera v jedného Boha. Všetko má svoj počiatok, náš pozemský život i naša viera, ktorú sme dostali pri krste. Naš Boh, ktorý je nad časom a priestorom, je bez počiatku a bez konca. No nijaké stvorenie nepovstalo a ne končí bez Boha. Preto hovoríme, že v Bohu má všetko svoj počiatok i koniec, vrátane človeka. Lebo aj človeka povoláva Boh k životu na tento svet a povoláva ho aj z tohto sveta k sebe.

Verím v Boha: toto prvé tvrdenie Vyznania viery je aj najzákladnejšie. Celý symbol viery hovorí o Bohu, a aj keď hovorí o človeku a o svete, robí to vo vzťahu k Bohu. Všetky články Kréda závisia od prvého, podobne ako Božie prikázania rozvíjajú prvé prikázanie. Ostatné články nám umožňujú lepšie poznať Boha takého, aký sa postupne zjavoval ľudom. „Veriaci teda správne najprv vyznávajú, veria v Boha“ /KKC 199/.

Vyznanie, že Boh je jediný, ktoré má korene v Božom zjavení starej zmluvy, je neoddeliteľné od vyznania, že Boh jestvuje, a je takisto základné. Boh je jediný: jestvuje iba jeden Boh. „Kresťanská viera verí a vyznáva, že...Boh je svojou prirodzenosťou /*natural*/, podstatou /*substantia*/ a bytnosťou /*essentia*/ **jeden** /KKC 200/. Sám Ježiš potvrdzuje, že Boh je „jediný Pán“ a že treba ho milovať z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a z celej sily /*porov. Mk 12, 29-30*/.

Boh sa zjavil svojmu ľudu Izraelu tak, že mu dal spoznať svoje meno. Meno vyjadruje bytnosť, totožnosť osoby a zmysel jej života. Boh má meno. Nie je nejakou anonymnou silou. Prezradiť svoje meno, znamená dať sa iným poznať, v istom zmysle odovzdať seba samého, teda stať sa prístupným, dať sa dôvernejšie čiže osobne poznať a oslovovať. Boh sa zjavoval svojmu ľudu postupne a pod rozličnými menami, ale až zjavenie Božieho mena Mojžišovi v teofánii horiaceho kríka na začiatku exodu /východu z Egypta/ a zmluvy na Sinaji sa ukázalo základným zjavením pre Starú i Novú zmluvu /KKC 203-204/.

Keď Boh zjavuje svoje tajomné meno YHWH, čiže „Ja som ten, ktorý je“ alebo „Ja som ten, ktorý som“, alebo aj „Ja som, ktorý som“, hovorí, kto je a akým menom ho treba volať. Toto božie meno je tajomné, ako je tajomstvom sám Boh. Keď Boh zjavuje svoje meno, súčasne zjavuje svoju vernosť, ktorá je od vekov a naveky, ktorá platí pre minulosť i pre budúcnosť. Boh, ktorý zjavuje svoje meno „Ja som“, zjavuje sa ako Boh, ktorý je vždy tu, prítomný pri svojom ľude, aby ho zachránil /KKC 206-207/.

Pred príťažlivou a tajomnou prítomnosťou Boha, objavuje človek svoju nepatrnosť. Pred horiacim kríkom si Mojžiš zobúva sandále a zakrýva si tvár pred Božou svätosťou. Pred slávou trojsvätého Boha Izaiáš zvolá: „*Beda mi, áno som stratený. Ved' som muž s nečistými perami*“ /Iz 6,5/. Pred božskými znameniami, ktoré koná Ježiš, Peter zvolá: „*Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny*“ /Lk 5,8/. Ale pretože Boh je svätý, môže odpustiť človekovi, ktorý pred ním uzná, že je hriešnik: „*Nevylejem svoj rozpalený hnev...ved' som ja Boh, a nie človek, Svätý uprostred teba*“ /Oz 11,9/. Izraelský ľud nevyslovuje Božie meno z úcty k jeho svätosti. Pri čítaní Svätého písma sa zjavené meno nahrádza Božím titulom „Pán“ /*Adonaj, po grécky Kyrios*/ /KKC 208-209/.

Boh, „Ten, ktorý je“, sa zjavil Izraelu ako ten, ktorý je „veľmi milosrdný a verný“ /Ex 34,6/. Tieto dva výrazy stručne vyjadrujú bohatstvo Božieho mena. Boh vo všetkých svojich dielach ukazuje svoju láskavosť, svoju dobrotu, svoju milosť, svoju lásku, ale aj svoju spoľahlivosť, svoju stálosť, svoju vernosť a svoju pravdu. Boh je pravda sama, jeho slová nemôžu klamať. Preto sa možno s úplnou dôverou spoľahnúť na pravdivosť a vernosť jeho slova vo všetkom. Božia pravda je Božia múdrosť, ktorá vládne v celom poriadku stvorenia a riadenia sveta /KKC 214-216. „*Boh je láska*“ /1 Jn 4,8.16/. Samotné Božie bytie je láska. Keď Boh v plnosti času posielal svojho jednorodeného Syna a Duchu lásky, zjavuje svoje najvnútornejšie tajomstvo: on sám je večná výmena lásky: Otec, Syn a Duch Svätý, a nás určil na to, aby sme mali na nej účasť. Veriť v Boha, jediného, a milovať ho celou svojou bytosťou, má nesmierne následky pre celý náš život. To znamená: Poznať Božiu veľkosť a velebnosť, žiť vo vzdávaní vďaky, poznať jednotu a pravú dôstojnosť všetkých ľudí, správne používať stvorené veci, v každej situácii dôverovať Bohu.

NAD BOŽÍM SLOVOM

...urobil zo sliny blato, blatom mu potrel oči a povedal mu: „Chod', umy sa v rybníku Siloe,“ čo v preklade znamená: Poslaný. On šiel, umyl sa a vrátil sa vidiaci /Jn 9, 6-7/.

Dnes správy hovoria o vyšetrovaní rôznych zlých skutkov, akými sú ublíženie na zdraví, či usmrtenie v dôsledku jazdy pod vplyvom alkoholu. A niektoré pochmúrne činy sa ani nevyšetria... Ak počúvame evanjelium 4. pôstnej nedele o slepom od narodenia, zbadáme tam výsluch a vyšetovanie. Všetko sa točí okolo človeka, ktorý bol od narodenia slepý a Ježiš mu vrátil zrak. Vyšetovanie a výsluch... A nejde tu o žiadny zlý čin, ale práve naopak. Ježiš hovorí: „Musíme konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň. Ide noc, keď nik nebude môcť pracovať. Kým som na svete, som, svetlo sveta“ /Jn 9, 4-5/

Namiesto oslavy Boha, farizeji a ľudia vyšetrujú, to, že vidí. Ako je to možné? Tí, ktorí tohto muža vypočúvali, neverili mu a vieme, že farizeji mali vôbec problém uveriť v Ježiša. Bol to ich vnútorný problém v dôsledku vnútornej slepoty. A s čím máme problémy my? Možno s ľahkosťou uveríme našim bratom a sestrám a možno si myslíme svoje, lebo máme na to svoj vlastný pohľad. A ako je to s našou vierou v Boha? Nestačí len veriť v Boha, ale aj veriť Bohu. Veriť Bohu, že v jeho rukách je môj život. Veriť Bohu, že on má moc otvoriť nám vnútorný zrak, aby sme videli v živote to podstatné.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

9. marec – Sv. Františka Rímska, rehoľníčka

Narodila sa v Ríme roku 1384. Ešte celkom mladá vstúpila do manželstva a porodila tri deti. Žila v pohnutých časoch. **Pre Františku nastali veľmi ťažké časy, ale ona sa nedala zlomiť. Jej hlboká nábožnosť ju**

zachránila od zúfalstva a jej dobročinnosť, ktorú pestovala od malička, obracala jej pohľad a záujem na tých, ktorí boli ešte v horšej situácii ako ona. Rozdala chudobným domáce zásoby obilia a vína a sama išla pomáhať chorým v troch rímskych nemocniciach. Pomáhala a ošetrovala ako vedela, privádzala chorých k pokániu, modlila sa s nimi a za nich. Obdivuhodná bola jej činná služba biednym a pestovanie čností, najmä pokory a trpezlivosti. Františkin príklad hlbokkej modlitby spojenej s obetavou dobročinnosťou pôsobil i na iné rímske ženy, ktoré sa roku 1425 spojili s Františkou do náboženského združenia „benediktínskych oblátok“.

Duchovne boli spojené s rímskym benediktínskym kláštrom „Olivovej hory“, ale inakšie bývali vo svojich rodinách. **Až roku 1433 sa zhromaždili do jednej komunity v dome nazvanom kláštor Oblátok Tor de' Specchi. Františka sa hneď nepripojila k ostatným rehoľníckam, ale najprv doopatrovala chorého muža. Po jeho smrti sa v marci 1436 i ona presťahovala k benediktínskym oblátkam. No vtedy jej už ostávali iba štyri roky života. Zomrela 9. marca 1440 vo veku 56 rokov.**

ZO ŽIVOTOPISU SVÄTEJ FRANTIŠKY RÍMSKEJ, KTORÝ NAPÍŠALA MÁRIA MAGDALÉNA ANGUILLÁRSKA, PREDSTAVENÁ OBLÁTOK Z TORRE DE' SPECCHI

Boh skúšal Františkinu trpezlivosť nielen zvonka na hmotných dobrách, ale chcel ju podrobiť mnohonásobnej skúške aj na jej vlastnom tele. Sužovali ju dlhotrvajúce ťažké choroby, ako sme už povedali a ešte povieme. A predsa nikdy nebolo na nej badať ani len náznak nejakej netrpezlivosti alebo neľúbosti, ak jej netrebné preukázali nejakú službu.

Františka dokázala svoju statočnosť pri predčasnej smrti svojich detí, ktoré nežne milovala. Vždy sa s pokojnou myslou prispôsobila Božej vôli a vzdávala vďaky za všetko, čo sa stalo. Rovnako pokojne znášala reči tých, čo ju tupili a osočovali a zle hovorili o jej živote. Neprejavila ani len najmenší náznak odporu voči osobám, o ktorých vedela, že nedobre o nej zmýšľajú a rozprávajú; ale odplácala sa dobrým za zlé a ustavične za nich prosila Boha.

Keďže ju Boh nevyvolil na to, aby bola svätá len sama pre seba, ale aby dary, ktoré dostala od Boha, použila na duchovné i telesné blaho blížnych, obdaril ju takou láskavosťou, že každý, kto sa s ňou dostal do styku, ocitol sa hneď v zajatí jej lásky a úcty a bol schopný prijať všetko, čo hovorila. Lebo v jej slovách tak pôsobila Božia moc, že niekoľkými slovami vedela potešiť sklúčené a ubolené duše, utíšiť nepokojných, uchláchiť nahnevaných, zmieriť nepriateľov, vyhasiť zastarané nenávisti a nevraživosti a veľmi často prekazila zamýšľanú a pripravenú pomstu. Slovom, vedela skrotiť vášne hociktorého človeka a doviest' ho tam, kde chcela.

Preto sa zo všetkých strán utiekali k Františke ako k najbezpečnejšiemu útočisku. Nik od nej neodišiel bez útechy, hoci bez zábran vyčítala hriechy a bez strachu karhala za všetko, čo bolo škodlivé a nemilé Bohu.

Keď sa v Ríme rozmohli rozličné choroby, všeobecne pokladané za nebezpečné a nákazlivé, svätica nedbala, že sa môže nakaziť, a bez váhania preukazovala hlboké milosrdenstvo úbožiakom, ktorí boli odkázaní na cudziu pomoc. Ochotne ich vyhľadávala a najprv ich súcitne privádzala k pokániu, potom im horlivo slúžila a pomáhala im a láskavo ich povzbudzovala, aby ochotne prijali z Božej ruky toto

i akékoľvek iné trápenie a znášali ho z lásky k tomu, ktorý prvý toľko trpel za nich.

Františka sa neuspokojila len s ošetrovaním chorých, ktorých mohla zhromaždiť vo svojom dome, ale vyhľadávala ich aj v ich chatrčiach a verejných nemocniciach. A tým, ktorých našla, uhašala smäd, upravovala lôžko a obväzovala vrede. A čím viac zapáchali a čím viac sa jej pri nich dvíhal žalúdok, tým pozornejšie a dôkladnejšie ich ošetrovala. Chodievala aj do nemocnice zvanej Campo Santo, kde nosila jedlo a jemnejšie zákusky a rozdávala ich tým najbiednejším. Keď sa potom vracala domov, nosila si odtiaľ roztrhané šatstvo a biedne handry, plné nečistoty. Dôkladne ich vyprala a riadne opravila, akoby mali slúžiť jej Pánovi, starostlivo ich poskladala a uložila medzi voňavky.

Vcelku tridsať rokov konala Františka túto službu chorým a v nemocniciach. Kým totiž bývala v dome svojho manžela, často chodila do nemocnice Panny Márie a svätej Cecílie v Zátiberí, do nemocnice Svätého Ducha v Sassii a do nemocnice na Campo Santo. A keďže v časoch takýchto epidémií bolo ťažko nájsť nielen lekárov, ktorí by liečili telo, ale aj kňazov, ktorí by podali duším potrebný liek, sama ich vyhľadávala a privádzala k chorým, ktorí boli pripravení prijať sviatosť pokánia a Eucharistiu. A aby to mala – ako sa jej zdalo – ľahšie, živila na vlastné trovy kňaza, ktorý chodil do spomenutých nemocníc a navštevoval chorých, ktorých mu ona označila.

ŽENY V KNIHE SIRACHOVHO SYNA

V predchádzajúcom čísle nášho časopisu sme si zaumienili, že budeme spoločne čítať Sväté písmo. Pozrime sa na Knihu Sirachovho syna. Možno sa niekto pýta, prečo sme si vybrali práve túto knihu. Ak sa pozrieme na liturgický kalendár, vidíme, že nielen na 6. nedeľu „v období cez rok“ sa číta z uvedenej knihy, ale v posledných deviatich dňoch mesiaca február sme sedemkrát čítali z knihy Sirachovho syna.

V tejto knihe sa stretávame veľa krát aj so skutočnosťou, akou je bytie ženy. Prvýkrát sa stretávame s osobou „žena“ v knihe Genézis: Eva, (hebr. chava, život). „To už hej! To je kosť z mojich kostí a telo z môjho tela! Bude sa volať mužena, lebo bola vzatá z muža!“ (Gn 2,23). „Človek pomenoval svoju ženu Eva, lebo ona bola matkou všetkých živých.“ (Gn 3,20). Eva, ktorá spáchaním prvého hriechu privolala na ľudstvo smrť. No Boh tak miluje človeka, že nám dal ženu – matku Pannu Máriu, ktorá porodila Syna Božieho, aby nás svojou smrťou vykúpil z hriechu a zabezpečil nám život večný. Práve žena so svojimi vzťahmi, povinnosťami, čnosťami i nečnosťami, povolaniami a životnými zásadami nás upútala pri štúdiu vlastností členov rodiny v Knihe Sirachovho syna. Akoby sme tieto vlastnosti ženy dávali na váhy; žena, ktorá so svojimi vlastnosťami vedie k hriechu a naopak iná žena so svojimi čnosťami je príkladom a cestou k životu večnému. Tam, kde je hriech nahradený láskou ženy - ženy manželky, ženy matky, tam dokážu ženy milovať mnohokrát aj za

cenu obety vlastného života. Vzhľadom k tomu, že našou úlohou je práca s Knihou Sirachovho syna, preto z tejto knihy najviac vyberáme a citujeme časti, ktoré odkrývajú vlastnosti ženy, jej vzťahy či životné zásady.

V prvej časti spomenieme negatívne a nežiaduce vlastnosti ženy a varovanie muža pred hriechom, ktorého príčinou je žena. Následne k zlým vlastnostiam ženy priradíme protiklady, ktoré vyvolávajú opačný účinok vo vzťahoch. Sú tu tiež odporúčania a varovanie pre muža, ako má postupovať vo vzťahu k žene, ktorá by mohla jeho život zmeniť k horšiemu. Nachádzame tu dobré rady, ktoré majú varovať muža pred hriechnymi vzťahmi. Tieto vzťahy by mohli vzniknúť medzi mužom a manželkou a to žiarivosť alebo nadvláda ženy nad mužom. Mnohokrát aj muž dáva podnet k hriechu, ak obťažuje dievča alebo sám vyhľadáva miesta, kde sa ženy s pochybnou povestou zdržiavajú. Nebezpečné je zabávať sa aj s vydatou ženou, ťažko by jej odolal. Práve tieto vzťahy a vlastnosti žien v pozícii manželky, prostitútky, tanečnice, dievčaťa, cudzej ženy, krásnej a vydatej ženy nachádzame v nasledujúcich veršoch knihy Sirachovcovej.

„Nebud' žiarlivý na milovanú manželku a nedaj, aby jej napadlo ublížiť ti. Nevydávaj sa do rúk ženy, aby nevládla nad tvojou silou. Neobzeraj sa na uliciach mesta, netúlaj sa po pustých zákutiach. Odvráť zrak od krásnej ženy, nezahľad' sa do cudzej krásy. Ženská krása zvedla mnohých, lebo rozpaľuje lásku ako oheň. Vôbec si nesadaj k vydatej žene, nebav sa s ňou pri víne, aby ti srdce nepodľahlo jej čaru a vášeň Ťa nestrhla do záhuby“ (Sir 9,1-13).

Ďalej sa dozvedáme z knihy Sirachovcovej o zlej žene a dôsledkoch jej zloby, ako tieto jej vlastnosti pôsobia najmä na manžela, ale aj celú rodinu, či okolie. Zlou ženou je žena, ktorá v sebe nosí nenávisť, pomstu, hnev, nadávky. Tieto vlastnosti zapríčiňujú, že muž je nešťastný, trpko vzdychá, má výčitky, hanbí sa, má zamračenú tvár, poranené srdce a ubolenú dušu.

„Akákoľvek rana, len nie rana srdca! Akákoľvek zloba len nie zloba ženy! Akékoľvek nešťastie, len nie nešťastie zapríčinené nenávisťou! Akákoľvek pomsta, len nie pomsta nepriateľa! Niet horšieho jedu, ako je jed hadí, niet horšieho hnevu ako hnev nepriateľa.“

Radšej budem bývať s levom a drakom, ako so zlou ženou. Zloba ženy mení jej tvár, mračí jej výzor na medvedí. Jej muž chodí k susedovi jedávať a pritom nechtiac trpko vzdychá. Voči ženskej zlobe všetka zlosť je malá, nech ju stihne osud hriešnika! Ako pre starcove nohy kráčať do piesočného kopca, taký je život s jazyčnou ženou

pre tichého muža. Nedaj sa okúzliť krásou ženy, nikdy nepožiadaj ženu pre jej krásu! Veľkú zlosť, výčitky a hanbu musí zničiť muž, ktorého vydržiava jeho vlastná žena. Duša pokorená, líce zamračené, srdce poranené, to je robota zlej ženy. Sklesnuté ruky a trasľavé kolená má muž, ktorého žena nerobí šťastným“ (Sir 25,18-32).

Všetky uvedené trápenia a bolesti života spôsobujú ženy, ktoré žijú v hriechu a hriech je výtvar diavla. Hriech mení ženu, jej vzťahy k mužovi i k okoliu. Všetky doteraz vymenované zlé vlastnosti a hriechy dopĺňajú ďalšie hriechy ženy, ktorým je potrebné sa vyhýbať: „Troje mi naháňa strach a štvrté ma desí; klebety po meste, vzburá ľudu, nepravdivé udanie, lebo, to všetko je horšie ako smrť. Ale žiarlivá žena, je čierny hôľ v srdci! A k tomu bič jazyka, čo švihá po všetkých. Zlá žena je ako odierajúce jarmo, ovládať ju je ako držať škorpióna v hrsti. Opitá žena spôsobuje veľký hnev. Počína si bez uváženia a svoju hanbu vôbec neskrýva.

Smilnú ženu poznať po jej výzore a vyzývavých pohľadoch. Pod prísny dozor drží vyzývavú dcéru, aby nevyužila na zlé prvú príležitosť. Daj pozor na jej necudné oči, aby si sa nečudoval, ak ti vyvedie hanbu.

Doteraz sme sa v knihe Sirachovcovej stretli prevažne s negatívnymi vlastnosťami a vzťahmi ženy. Nie je to príjemné ani ľahké vidieť ženu v tomto svetle, jej popis je pomerne prísny a kritický, no postupne budeme hľadať aj ženu, ktorá bude v jej protiklade. Napr. „Bezbožná žena patrí hriešnemu mužovi, nábožná tomu, kto sa bojí Boha. Necudná žena má záľubu iba v necudnosti, cudná žena je cudná aj voči svojmu manželovi. Ženu, ktorá si uctí svojho manžela, všetci považujú za múdru, ale ženu, ktorá ním pohŕda, všetci majú za pyšnú a bezbožnú.

V druhej časti článku vyberieme z Knihy Sirachovcovej verše, ktoré opisujú aj ženy dobré, vhodné za manželky. Ako dobré vlastnosti sú vybrané: krása ženy (myslíme vnútorná krásu), dobrotu, milotu, schopnosť pomáhať, byť oporou, radosťou, pôvabom, láskou ženy, výborná, dokonalá, dobre vychovaná, mlčanlivá, cudná, čistá dušou. Ak tieto vlastnosti doplníme o vzťahy s manželom a rodinou, dostáva sa požehnanie pre také spoločenstvo a žena sa stáva podobne ako je uvedené v Prís 31-10n, dokonalou paňou domu.

„Krása ženy robí muža šťastným a niet ničoho, čo by si väčšmi želal. Ak má k tomu na jazyku dobrotu a milotu, jej muž je najšťastnejší z ľudí. Kto získa ženu, má prameň šťastia, pomocníčku podobnú sebe a oporný stĺp. Kde niet plota, rozkradnú majetok, kde niet ženy, pútnik vzdychá za domovom“ (Sir 36, 24-27).

Nasledujúce slová vyjadrujú lásku, ktorú má mať muž k vlastnej žene a ktorú si má vážiť.

„Nech je požehnaný tvoj prameň, žena tvojej mladosti, u nej nachádzaj radosť, u milej lanky, pôvabnej gazely! Nech sa s tebou baví, buď vždy do nej zaľúbený. Nech ťa jej láska opája v každý čas“.

Dobré vlastnosti ženy vytvárajú aj dobré vzťahy s manželom, deťmi, s rodinou a okolím. „Šťastný manžel, ktorý má dobrú ženu, ona zdvojnásobí dĺžku jeho života. Dokonalá žena je radosť svojho muža, on prežije v pokoji všetky roky svojho života. Výborná žena znamená dobrý život; je to jeden z Božích darov pre tých, čo si Boha uctia. Či sú chudobní alebo bohatí, majú vždy veselé srdce a v každom čase úsmev na tvári“ (Sir 26, 1-4).

Vidíme teda, že šťastný je muž, ktorý má dobrú a čnostnú ženu, úprimnú a láskavú.

„Pôvab ženy je mužovi radosťou a jej vedomosti dodávajú silu jeho telu. Mlčanlivá žena je Boží dar; dobre vychovanú nemožno doceniť. Najvyššia milosť je žena cudná, ničím nemožno vyvážiť jej čistotu duše. Ako slnko vychádzajúce na Božom nebi, taký je pôvab peknej ženy v usporiadanom dome“ (Sir 26, 16-21).

Kniha Sirachovcova 26, 13-18 má veľa spoločného s Prís 31,10n, Pieseň o dokonalej panej domu, ktorú uvádzame na záver, nakoľko žena dokáže milovať a je nositeľkou lásky.

„Kto nájde súcu ženu? Jej cena je nad perly. Manžel má k nej plnú dôveru, lebo zisk mu nebude chýbať. Prináša mu šťastie a nikdy nešťastie po všetky dni svojho života. Obstaráva si vlnu i lan a rada ich spracúva svojimi rukami. Ako loď naložená tovarom donáša domov potravu zďaleka. Vstáva ešte za noci, rozdeľuje stravu svojej čeladi a rozkazy dievkam. Po dobrej úvahe zakúpi pole, zo svojho zárobku vysadí vinicu“/Prís 31,10-16/. Tieto a nasledujúce verše svedčia teda aj o žene pracovitej a vzornej.

V Knihe Sirachovcovej vidíme, že žena je predstavená v niektorých veršoch ako hriešna, so svojimi zlými vlastnosťami a necnosťami a to najmä: cudzoložstvo, opilstvo, žiarlivosť, bezbožnosť, necudnosť, žiadostivosť, škrekľavosť, firľavosť, nehanebnosť a mnoho iných zlých vlastností, ktoré zapríčiňujú aj zlé vzťahy. **No žiadne zlo nemôže natrvalo zvíťaziť**, preto v tejto knihe, ale aj v iných častiach Biblie žena má veľa kladných vlastností. Nesmieme tu zabudnúť na Pannu Máriu – vzor každej čnostnej ženy. A práve vo svetle na Pannu Máriu môžeme zbadáť tú obrovskú a nenahraditeľnú hodnotu ženy, ako nositeľky života, lásky a nežnosti, najmä ak zo všeobecnej roviny - žena, prechádzame ku konkrétnej žene – matke, kde dominujú vlastnosti ako dobrotu, milotu, materinská starostlivosť, nábožnosť, skromnosť, cudnosť, pôvabnosť, mlčanlivosť, krásu ženy /je tu posudzovaná z hľadiska vnútornej krásy a čistoty/ a tieto vlastnosti sa prenášajú do manželských aj do rodinných vzťahov. Pod širším pojmom „žena“ môžeme od najmenej základnej bunky, akou je rodina, vnímať konkrétnejšie ženu podľa postavenia, napríklad dievča, panna, snúbenica, manželka, matka, vdova, stará mama atď.

Ako veriaci kresťania katolíci denne si uctieame svätých a nie je medzi nimi málo žien. Sú to naše patrónky, matky a manželky, učiteľky Cirkvi, patrónky Európy a najmä naša patrónka Slovenska - Sedembolestná Panna Mária.

I keď našou úlohou bolo opísať vlastnosti ženy iba v Knihe Sirachovcovej, kde je žena vo väčšej miere negatívne hodnotená, túžbou nás žien je podobať sa mame, ktorá nás porodila a v prvom rade matke nás všetkých, Panne Márii, ktorá je najkrajší obraz ženy.

Nezabudnime čítať Sväté písmo aj v nastávajúcom pôstnom období, zamyslime sa a rozjímajme nad Ježišovou smrťou na kríži, ktorou nás vykúpil spod nadvlády hriechu (Mk 15,33-41).

Anna Jurovčíková, Lošonec

UDALOSTI

- Dňa 14. februára o 16 hod. bola v našom farskom chráme v Horných Orešanoch slúžená sv. omša za účasti detí a po nej sa vo farskom pastoračnom centre /na fare/ konal detský fašiangový karneval. Deti sa zabavili za účasti rodičov, ktorí im mohli pomáhať pri vyplňovaní kvízu. Napokon žiadne z detí neodišlo bez odmeny.

PRIPRAVUJEME

- Každú pôstnu nedeľu sa koná tradičná púť do Hájička. Odchádza sa o 5 hod ráno pred kostola.
- 7. marca – Deň celodennej farskej poklony v kostole
- 10. marca – Začiatok deviatnika k sv. Jozefovi
- 25. marec – Deň počatého dieťaťa. Symbol kampane – Biela stužka. Pripnutím si stužky od 19. do 26. marca dajme najavo, že nám záleží na ochrane života a rodiny a podporujeme tak kultúru života. Biele stužky budú pripravené na nástenke. Ďakujeme za zapojenie sa do kampane.
- 2. apríla v čase od 9 - 13 hod. sa bude v KD konať posedenie z príležitosti „PODELME SA.“ Spoločná pôstna polievka bude pripravená pre všetky ročníky od mladých, rodiny s deťmi až po seniorov. Srdečne všetkých pozývame. Táto akcia podčiarkuje význam i zmysel nášho pôstu.

NÁŠ DRAHÝ KOSTOLNÝ OTEC

Dňa 19. februára 2017 si Pán života a smrti povolal k sebe pána Pavla Vavru. Hoci jeho svieca života zhasla, spomienky a zásluhy pre miestnu cirkev v Horných Orešanoch zostávajú živé. V našich srdciach zostáva hlboká vďačnosť a trvalá úcta, lebo vieme, že jeho srdce bilo jednak pre svoju rodinu, pre ktorú žil a ktorú miloval a bilo tiež pre farskú rodinu, ktorú takisto miloval.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA FEBRUÁR 2017

Evanjelizačný: Prosme, aby celá Cirkev podporovala prenasledovaných kresťanov modlitbou i materiálnou pomocou

Úmysel KBS: Aby sme chápali dôležitosť odpúšťania a zmierenia a sami ho uskutočňovali v medziľudských vzťahoch.

NOVÍ KAPLÁNI JEHO SVÄTOSTI

Svätý Otec František menoval kňazov Trnavskej arcidiecézy Jozefa Marka, Miloslava Mrvu a Ladislava Šálku za pápežských kaplánov.

Text a foto: Dušan Kolenčik, hovorca kúrie AbÚ

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Martin Brazdovič

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

Peter Solár a Veronika Slobodová z Lošonca

OPUSTILI NÁS

- Etela Gregušová, 90-ročná, Horné Orešany
- Pavel Vavro, 87-ročný, Horné Orešany
- Mária Mišová, 69-ročná, Horné Orešany

SVÄTÝ JOZEF, PATRÓN DOBREJ SMRTI,
ORODUJ ZA NÁS!

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225